

Mama zet haar koptelefoon op.
Hippetsjik-hippetsjik-hippetsjik, hoort Mimi.
En nog iets anders. Geschuifel.
Onder haar stoel kijken twee oogjes haar aan.
'Kom 'ns tevoorschijn, dan kan ik je bekijken.'
'Veel te eng,' zegt een stemmetje. 'Al die mensen, zo griezelig.
Waarom denk je dat wij onder de grond leven?'

'O,' zegt Mimi. 'Ik ben maar een klein meisje.'
De ogen worden groot.
'Kleine meisjes, die zijn het *engst* van allemaal. Ze trekken aan je haar.
Ze knippen in je vel. En ze spugen op je kop.'
'Ik niet,' zegt Mimi. 'Lust je chocolade?'

Mama komt overeind.

'Dit is onze halte. Hier stappen we uit. Vergeet je koffertje niet. Dat zou *echt* weer iets voor jou zijn. Jij, jij loopt altijd te dromen.'

Mensen dringen bij de deuren. Mimi draait zich om, zwaait met haar ene hand. Met haar andere hand houdt ze haar koffertje goed vast.

Dielie-dielie-dielie. Mama's mobieltje riedelt. Ze pakt het uit haar tas.
'Hallo, *schat.*'

